

Let's Learn Work –ESR hanke

3.6.2022.

Podcast on tuotettu ESR rahoitteen Let`s Learn Work -hankkeen toimesta.

Tulevaisuuden työelämä, mitkä aiheet puhuttavat lukiolaisia vuonna 2022

Jakson aihe: Miltä työelämä näyttää tulevaisuudessa?

Jakson henkilöt:

Jarkko Korpi (host)

Laura Ventilä (haastattelijana)

Anni Saari (vieras)

Jarkko Korpi:

Tulevaisuuden työelämä, mitkä aiheet puhuttavat lukiolaisia vuonna 2022?

Tässä tulevaisuuden työelämä podcast -sarjassa keskustellaan lukiolaisia kiehtovista aiheista. Jaksojen vieraksi on kutsuttu Keski-Pohjanmaan työelämän edustajia ja asiantuntijoita.

Tämän podcast -jakson ovat olleet suunnittelemassa ja tuottamassa Vetelin lukio ja Kaustisen musiikkilukion ensimmäisen ja toisen vuoden opiskelijat.

Podcast on tuotettu ESR rahoitteen Lets Learn Work -hankkeen toimesta ja se on äänitetty Kaustisen musiikkilukion äänistudiolla.

Kuuntelet Let`s Learn Work podcast –sarjaa, minä olen Jarkko Korpi ja toimin podcastin hostina.

Tänään meillä on studiossa vieraanamme Anni Saari ja haastattelijana toimii Laura Kaustisen musiikkilukiolta. Tervetuloa mukaan kuulolle!

Laura Ventilä:

Meidän tämän päivän podcast aiheena on tulevaisuuden työelämä - Miltä työelämä näyttää tulevaisuudessa?

Jarkko Korpi:

Avataanpa meidän tämän jakson aihetta hieman. Miksi aihe on ajankohtainen ja tärkeä sekä puhuttaa nuoria vuonna 2022? Olemme keskustelleet yhdessä lukiolaisten kanssa siitä, kuinka työn tekeminen on muuttunut lähivuosina ja tulee muuttumaan tulevaisuudessa ja miltä se tulee mahdollisesti näyttämään. Kysymykset ovat suuria ja nuoria pohdituttavia.

Opiskelija Laura on kiinnostunut kuulemaan podcast vieraaltaan hänen näkemyksistään kuin kokemuksistaan kuinka työ on muuttunut ja tulee hänen mielestään muuttumaan.

Laura on kutsunut vieraakseen henkilön, jonka työ ja ammattitausta kiehtovat häntä itse myös tulevaisuudessa. Ole hyvä Laura.

Laura Ventilä:

Kiitos. Haluaisin antaa puheenvuoron vierailleni Annille.

Anni kerrotko lyhyesti sinun taustoistasi ja työstäsi? Minkälaista työtä sinä teet tällä hetkellä?

Anni Saari:

Joo mä oon Anni Saari, mä oon Keskipohjanmaa- lehden kulttuuritoimituksen tuottaja ja kulttuuritoimittaja.

Mä oon kotoisin Vetelistä ja mä oon käynyt lukion täällä Kaustisen musiikkilukiossa. Ja mä olen siis kirjoittanut sieltä vuonna 2000, että siitä on jo kauan aikaa ja sitten mä oon Tampereen yliopistossa lukenut etnomusikologian ja valmistuikin sieltä sitten.

Ja Journalistiikkaa, tai tiedotusoppia mä luin vaan ihan perusopinnot, että mä olen käytännössä niinkuin lähestulkoon itseoppinut toimittaja, että mä oon työssä oppinut sitten kaikki nämä toimittajan taidot melkein, mutta sitten mulla tai olen ollut aina humanistisista aineista kiinnostunut, että sitä pohjaa mulla on aika laajasti.

Ja olin tehnyt kyllä sitten muutaman vuoden muitakin töitä, mutta sitten oltiin palattu tänne Keski-Pohjanmaalle ja sattui niin hyvin, että lähetin itse sähköpostin Keskipohjanmaan päätoimittajalle, että hei, haluaisitteko, että minäkin joskus kirjoittaisin teille jotain ja sitten oli hyvä tuuri, että sieltä vapautui tuota semmoisia tuuraushommia ja niitten tuurausten ja sitten myöhemmin kesätoimittaja töiden kautta pääsin vakituisesti toimittajaksi sinne.

Laura Ventilä:

Kiitos.

Jakson aiheenamme on miltä työelämä näyttää tulevaisuudessa. Koetko, että työelämä on muuttunut viimeisen kolmen vuoden aikana? Mitkä ovat johtaneet mielestäsi muutokseen?

Anni Saari:

Journalismissa on niin hirveä muutos ollut viimeisen 10 vuodenkin aikana, että se on niinkuin se on ollut tosi suuri se murros koko sen ajan, kun mä olen työskennellyt tällä alalla. Eli mä olen niinkuin 11 vuotta ollut nyt kesällä tulee täyteen, kun mä oon ollut Keskipohjanmaassa.

Ja se johtuu ennen kaikkea sitä digitalisoitumisesta, että on menty enemmän ja enemmän verkkoon ja printtilehdet on menettänyt niin kuin lukijoita tosi paljon, mutta nyt sitten viime vuosina on ollut minusta parempi suunta, että ihmiset on alkanut oppia käyttämään tuota verkkoa myös niinkuin journalismissa ja siis maksamaan myös siitä.

Mutta ehkä viimeisen 3 vuoden aikana voisi sanoa, että se on vielä entistä enemmän niinku tullut monikanavaiseksi tekeminen, että silloin kun mä aloitin töissä, niin mä tein käytännössä vaan kirjoitettua. Siis kirjoitin juttuja, mutta nyt mä teen kyllä myös sitten niinku videota ja ja oon tehnyt podcastejakin ja kaikenlaista tuommoista muutakin. Joka tulee sitten tietysti verkkoon, että teen itse niinku niin paljon ole vielä kuvannut videota. Mutta nyt mä rupean sitä vasta opettelemaan, mutta että meillä on kyllä ihan videokuvaajat ja ja tuota kuvaajat sitä varten, mutta tosiaan semmoinen niinku monikanavaisuus on lisääntynyt hirveästi. Että aihetta joutuu miettimään, että mikä miten tämä toteutus olisi parasta, että ei ei vaan niin, että mä kirjoitan mitä joku sanoo. Olisiko tämä parempi

toteuttaa videona vai jonain muuna? Tai tehdäänkö me kenties joku verkkokeskustelu tai suoralähetys tai jotain tällaista, että vaikka mä en ehkä koe, että mä oon töissä pelkästään niinku printtimediassa nykyään.

Sitten mä nyt ole varma tuliko tämä tähän kohtaan, mutta korona on tietysti ollut aika iso vaikutus, mutta ehkä meidän alalla se on ollut myös positiivinen se vaikutus siinä mielessä, että toimituksessa on jouduttu ottamaan käyttöön semmoisia työkaluja, jotka on nyt hyvin helpottavia käytännön työn tekemisen kannalta, että mä voin käytännössä kaikki mun työt tehdä etänä ihan mistä vaan. Kunhan mä pääsen verkkoon, että myös myös printin pystyy viimeistelemään sillä tavalla.

Ja se on ihan valtavan suuri etu, koska nyt mä en ole sidottu mihinkään. Mä voin mennä ihan mihin tahansa tekemään niitä töitä ja kun on, vaikka joku tapahtuma tai konsertti niin tietenkin on parempi, että mä oon siellä paikalla kuin se, että mä ajan sinne ja teen hätäisesti, jonkun haastattelun ja ajan takaisin toimitukseen.

Laura Ventilä:

Kuinka uskot työn muuttuvan tulevaisuudessa?

Anni Saari:

En tiedä millä aikavälillä, mutta varmasti tuo verkko tulee ohittamaan printin. Loppujen lopuksi, mutta siihen voi mennä vielä kauan ja toisaalta taas printillä on semmoinen niinku aika vakiintunut tai sillä on erikoisasema mun mielestä. Et mä itsekin tilaan printtinä jotain semmoisia taidelehtiä, jota mä en voisi kuvitellakaan, että mä lukisin niitä verkosta, että se suhde tulee vielä muuttumaan.

Mutta yleisesti semmoinen, mikä on myös meidän alalla haaste on semmoinen niinku sälän määrä, että tietoa ja kaikkea tunkee joka tuutista hirvittävästi. Niin se on tässä alalla myös aika tärkeätä, että pystyy erottamaan sen, että mikä on tärkeää ja mikä ei ja pystyy pitämään semmoisia rajoja, että kaikkeahan meidän ei tarvitse tehdä.

Ja se on varmasti myös, että se lisääntyy. Jatkossa tommonen. Lisäksi mä ehkä sanoisin, että ehkä jatkossa entistä enemmän kysymään sitä, että kuka tämän tiedon tarjoaa ja mitä se tästä haluaa, että semmoinen hmm. Verkossa on paljon semmoista materiaalia, mistä ei välttämättä osaa kyseenalaistaa sitä, että mikä tämän tai kuka tämän niinku, tai mitä tällä halutaan ja se kysymys pitäisi ehtiä aina kysyä kuitenkin.

Laura Ventilä:

Mitä taitoja nostaisit esille, joita tullaan tarvitsemaan yhä enemmän tulevaisuudessa?

Anni Saari:

No semmoinen tiedonhallinta on musta aika keskeinen asia. Että nimenomaan se, että osaa sanoa, että mikä tässä, mikä on tärkeätä ja mikä ei, että lukutaito siis ihan käytännön lukutaito on myös se mikä millä, millä siinä on merkitystä, että minä luen niinku todella paljon materiaalia joka päivä ja mun pitää erottaa siitä, että mikä tässä on tämä pointti.

Onko tämä tärkeätä vai ei? Mutta sitten myös semmoinen niinkuin medialukutaito eli sen arvioiminen, että kuka tämä on tämä ihminen, joka tämän lähettää ja mikä täällä on taustalla.

Onko se mahdollisesti jonkun, vaikka poliittisen ryhmittymän tarjoama? Siis kyllä sitä voi ihan kysyä. Se on ihan relevantti kysymys, kun ajatellaan mitä Venäjällä tällä hetkellä tapahtuu.

Me ei tiedetä kuinka paljon meihin tulee semmoista informaatiovaikuttamista tulevaisuudessa ja voi kysyä somepalveluista, että kuka tämä rahoittaa tämän palvelun ja mihin tätä käytetään tätä kuvaa, jonka sä sinne lataat ja muuta. Ja semmoinen arviointikyky on tärkeätä, mutta semmoinen tietysti kehittyy niin kuin pitkän ajan ajan kuluessa ja sitä ei tarvitse kenelläkään olla valmiina niin kuin, että sen oppii sitä työtä tehdessä.

Ehkä niinku nuorten näkökulmasta mä ajattelen, että ne paineet voi tuntua aika kovilta, että pitääkö mun nyt kaikki asiat hallita siinä vaiheessa, kun mä oon hakemassa jotain työharjoittelupaikkaa tai opiskelupaikkaa, niin ei todellakaan tarvitse, että kyllä siinä työssä tehdessä oppii.

Työtä tehdessä oppii. Siinä pystyy myös kouluttautumaan. Mäkin oon käynyt sinä aikana, kun minulla oli vakituinen työpaikka, niin mä kävin puolen vuoden erikoistumiskoulutukseen, että sitä on niinku turha pelätä, että ei jotenkin osaisi tai pärjäisi.

Mutta sitten ehkä semmoinen vähän niinku negatiivinen asia mitä näkee paljon on semmoinen hirveä passiivisuus, että ihmiset on tottunut siihen, että ne on se kännykkä kourassa koko ajan ja ne ei osaa kommunikoida ihmisten kanssa, eikä ole minkäänlaisia käytöstapoja. Tommonen pitää osata silloin, kun mitä tahansa työpaikkaa lähtee hakemaan tai työharjoittelupaikka tai muuta. Pelkästään se, että osaa lähestyä ihmisten sähköpostilla tai mieluummin ehkä soittaa sille ja esitellä asiaansa.

Ja että tekee sen mitä on sovittu, että pysyy aikataulussa ja ennen kaikkea se, että on valmis tekemään töitä sen eteen mitä haluaa, että mikään ei maailmassa tule ilmaiseksi, mutta kun vaan yrittää, niin kyllä siinä aika usein pääsee siihen mitä haluaa.

Semmoiset tiedolliset taidot niin niitä ei voi niinku turhaan korostaa, että kuinka suuri merkitys on sillä, että ihmisillä on hyvä yleissivistys ja se on kiinnostunut asioista jo valmis kehittämään itseänsä. Et se ei ihmisen niinku oppiminen ei pääty vaan se koko ajan jatkuu ja jatkuu, mutta itsestään se tieto ei sinne hyppää, että pitää tehdä itse myös sen eteen töitä.

Laura Ventilä:

Niinkuin just itsellä kanssa on miettinyt sitä, että jos pitääkö niinku, jos johonkin ammattiin menee niin sit just ne taidot silloin jo tai silleen niinku, että kaikki pitäisi osata, mutta sitähan niinku kehittyy justiin niinku siinä ammatissa ja silleen niin se jotenkin tuli itselle silleen, että rohkaisi ehkä, että vaikka mä en esimerkiksi jostain toimittajaammattista silleen osaa tällä hetkellä vaikka mitään silleen sitte tota, jossa mä vaikka siihen ammattiin niinku päädyn niin sitten mä voin niinku osata oppia siinä tuota kehittyä siinä sitten siinä ammatissa silloin. Niin se jotenkin se oli silleen hyvä mieli siitä että niinku tiä tai tajusin sen, että ei tarvitse oppia kaikkea ennen kuin menee.

Anni Saari:

Joo just monesti, kun lukee noita ilmoituksia missä haetaan jotain kesätyöntekijöitä niin katsoo, että enhän mä itsekään pääsisi mihinkään tuommoisella mitä vaaditaan, että joskus ne kirjoitetaan niinku semmoiseksi tuntuu ettei tänne kukaan ihminen voi sinne päästä, mutta kyllä sinne vaan voi. Eikä tosiaankaan. Kaikkea ei tarvitse osata, että että monesti päätoimittajat ja ketkä sinun tuon kauemmas

sanoisin fiksuja että ne antaa sitten kyllä mahdollisuuksia ja, että tuota eihän kukaan voi osata kaikkea silloin kun se aloittaa.

Laura Ventilä:

Niinpä, mutta kiitos kun olit meidän podcastin vieraana ja oli todella mielenkiintoisia juttuja mitä kerroit ja näin.